

II

Κοίταξε πῶς αὐτὴ ἡ στρατιὰ
ἀπὸ τὸ λόφο κατεβγαίνει—
ὑστερα, μόλις ποὺ ἀνασαίνει—
κι δμως ξανά
σιγανά,
συλλογισμένη,
τὸν ἄλλο λόφον ἀνεβαίνει.

III

Πεῖτᾶ μιὰ πεταλούδα πάνωθ᾽ ἐ μου.
Γλυκεῖα ψυχὴ, γιὰ ποῦ πετᾶς;—
Ἄπ' ἀνθι σ' ἀνθι—
ἀπ' ἀστρι σ' ἀστῆρι!—
σὶν Ἡλιο πᾶς,
(Ein Sommer)

HERBET KAYSER

ΠΑΤΕΡΕΣ

Οἱ πατέρες μου ποτὲ δὲν εἶχανε καιρὸ,
γιὰ νὰ κάθονται μαζί και νὰ ἱστοράνε,
κι οὔτε τέτοια χάρη νὰ γλεπτάνε,
ἔπρατε μὲ τυραγνιά,
νὰ βαστᾶν στὴ ζήση,
τὴν ταλαιπωρη αὐτὴ ζήση,
μιὰ ἴμω ἑκατοχρονιά,
κι ὄχι πλιό!
Μὰ ποτὲς καιρὸ,
μόνο στὴ δουλειά.

Εἶχανε τὰ μέλη τους σωστά
μὲ πεισι και δοτά,
και κεφάλια ἀγύριστα, πρόσωπα στεγνά,
κι ἀπ' τὸν κόπο τσακισμένα θώρα,
τὴ σκληρὴ τους στράτα ὄλο τραβοῦσαν

καὶ ποτὲς πούθεν· δὲ σταματοῦσαν.
 Δὲ θυνόταν νὰ γελάσουν τὸ στενὸ καιρὸ,
 καὶ δὲν εἶχανε καιρὸ
 ἀπὸ τῆ δουλειὰ τους χέρια.

Συλλογιότανε συχνὰ τὸ θάνατο τους,
 καὶ πιστεύανε σ' αὐτὸν πιστὰ καὶ στέγρια,
 τὸν ἐπρόσμεναν, σὰν ἓνα γνώριμό τους,
 ποὺ τὸν καρτεροῦν καιρὸ, μ' ἀνοιχτὰ χέρια.
 Ποὺ καὶ ποὺ κάπιο παρὰπονο ἔλειαν,
 σὰν οἱ δρόμοι στέκων μπρὸς τους πετρωμένοι
 καὶ καινούριοι πόνοι εἶταν σπαρμένοι.
 Εἶχανε καρδιὰ ὄλο μπῆδος νὰ βλέπουν,
 ὅλα ὁ χρόνος νὰ τὰ φέρει μόνος,
 ἢ Δουλειὰ καὶ ὁ Χρόνος.

Καὶ πεθάνανε μὲ τῆ δουλειὰ στὰ χέρια,
 εἶχανε δὲν εἶταν στὰ πενήνια ἀκέγρια.
 Οὔτε νὰ πεθάνουν ἀρκετὸς καιρός,
 μόνο λίγες μέρες κ' ὕστερα πιά πᾶνε,
 μᾶς ἀφήκανε στὰ δάκρυα καὶ στὰ πλούτη μπρὸς
 καὶ γιὰ κλάμα πιά ὁ καιρός μας θάβει,
 μὰ πολλὸς καιρός.

ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΣΤΟ ΣΚΟΚΟ

Ἄφου «Ἀριστεῖο» σήμερα
 θεὸ νᾶχει ὁ κάθε λόγιος,
 ἔπρεπε νᾶχεις πιά κ' ἐσύ
 καθὸ... ἡμερολόγιος.

ΕΙΣ ΔΕΛΔΟ ΣΤΟΝ ΙΔΙΟ

Ὅλοι τὸ λέν αὐτὸ ποὺ λὲς
 στὰ φληναφήματά σου
 πὼς ὁ Ψυχάρης ἀγνοεῖ—
 ὦ, ναί!—τὰ Ἑλληνικά σου!

ΠΙΚΡΑΓΚΑΘΗΣ